

Drachten, 6 januari 2013

Thema: '2013: wat valt er te delen?'

Inleidend gesprek over het thema.

Vorige week keken we terug in onze oudejaarsviering. Wat was er allemaal gebeurd in 2012? Het gaat niet om de vraag: **wat** laten we achter? Maar: **hoe** laten we achter?

Wat opvalt is, dat vooral rampen en negatieve gebeurtenissen indruk maken in het nieuws en blijven hangen.

Komt dat door een algemeen pessimisme? Zo van: wanneer je het zelf niet zo ziet zitten, zoek je bevestiging daarvan in het negatieve van gebeurtenissen. Het kan ook komen door juist te optimistisch te zijn, waardoor de tegenvaller extra hard aan komt.

Vandaag kijken we naar de vraag: **hoe** gaan we het komende jaar in? Wat zijn onze verwachtingen in crisistijd?

In het praten over wat ons kan overkomen in het leven, ontdekken we, dat het begrip '*vergankelijkheid*' in alles een heel grote rol speelde en speelt. We ontdekken ook, dat het niet zoveel zin heeft om te proberen boven alles ('onze vergankelijkheid') uit te stijgen naar God toe. Alsof het ons lukt om dichterbij God uit te komen. De kracht van geloven zit hem meer in de ontdekking en ervaring, dat Hij met Zijn verhaal in onze werkelijkheid aanwezig wil zijn en is. Het licht is hier aanwezig, in ons midden. Dat was en is het verhaal van de geboorte van Jezus.

De vraag is wel: hoe is Hij dan aanwezig en waar valt Hij te ontdekken?

We hebben niet een verrekijker nodig om Hem te vinden, maar een bril en eventueel een vergrootglas. Hij is in het kleine te vinden.

De vraag liet mij niet los.

Zo kwam ik ook aan mijn nieuwjaarsboodschap:

'Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens...!'

Mensen sprokkelen stukjes leven bij elkaar met als doel: 'er te mogen zijn'! Daar zit ook hun kwetsbaarheid in. Die mens te zien in dat verzamelen, dat raakt mij. De mens in zijn kwetsbaarheid. En zo kom ik op de spreuk van Ds. Okke Jager (gedicht en titel van een boek): 'Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens'

Maar ook dan komt de vraag: hoezo kostbaar? Waar zit dat kostbaar dan in?

Laten we het gedicht eens lezen van dichtbij:

***Verraadt ons aller angst zich niet
in wie het leven weerloos liet?
De glasglans stemt de blazer mild.
De kaarsvlam vormt de hand tot schild.
De krokus wijst beton zijn grens.
Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens.***

Het begint met de ontdekking van de angst in ieder mens, die duidelijk wordt als we in de weerloosheid en de broosheid van het bestaan ons zelf zien, in alle kwetsbaarheid.

Dan volgen er drie beelden:

Het glasblazen, en het genieten van het tere, de unieke schepping door de glasblazer

De kaarsvlam, die in het tonen van zijn kwetsbaarheid een beroep doet op beschutting/bescherming van de hand.

De crocus, die laat zien, dat het leven het altijd wint van het dode.

Hoe ziet dat eruit in het licht van het geloof?

Overdenking

Schriftlezing: Marcus 12: 41 – 44; Cor. 12: 9

Waar is dat kostbare kwetsbare te zien? En valt dat wel te delen?

Wat gebeurt er in onze samenleving met het kwetsbare? Alles draait toch om 'overleven'?

Het kwetsbare staat haaks op het evolutieverhaal. Het zwakke verliest het, het redt het niet.

De opvoeding leert ons: zorg dat je weerbaar bent, laat je zwakke kant niet zien.

De thema's in het leven zijn: gezondheid, dat wat je verworven hebt, je zekerheden (o.a. je verzekeringen) en je veiligheid.

Het 'ik' verdwijnt als het ware achter de ziektekostenverzekeringen en achter de muren/façades die we optrekken. Als we wat delen, delen we dat waarmee we voor de dag kunnen komen, zonder ons een buil te vallen. Dat geldt bijvoorbeeld voor onze nieuwjaarswensen: de 'beste wensen': gezondheid en voorspoed.

Daaronder zit angst om te falen, om niet meer mee te doen, slachtoffer te zijn.

Af en toe is het dan raak! Gebeurtenissen, die je niet in de hand hebt, keuzes die verkeerd gevallen zijn, of een te hoge gok gewaagd.

Maar dan wel weer zo snel mogelijk in het zadel: functioneren, structuur, gewoonte.

Wat valt er te delen?

Waar is het kwetsbare, kostbare te zien? Waar is het gebleven? Achter muren, slot en grendel.

Alleen bij rampen, en bij de geboorte van een kind valt de bescherming weg en is de mens even te zien in hoe hij werkelijk is. En dat is het juist, wat God aan de mens wil duidelijk maken: het gaat Hem om de mens, zoals hij is in al zijn kwetsbaarheid.

Dat wordt zichtbaar, bevestigd in en door het verhaal van God. Daar komt het kostbare aan het licht: Een 'ik' die er, zonder voorwaarde vooraf, mag zijn.

Gaandeweg wordt dat besef ook bevestigd in het leven zelf. Daar waar je je door het leven zelf wilt laten leren, in levenswijsheid:

Dat waarvan je dacht dat het blijvend was, verdwijnt: je status, je werk.

Dat wat buitenkant is, brokkelt af.

Maar, daar waar je elkaar herkent in je bescherming, de ontdekking dat een ander net zo'n muur nodig heeft als jij zelf, daar kan een ontmoeting plaats vinden. Zonder dat met geweld muren opengebroken hoeven te worden. Elkaar zien in je kwetsbaarheid. Dat betekent, dat je weet hoe kostbaar en teer het is voor de ander en voor jezelf.

Daar waar je elkaar herkent in het sprokkelen, daar komt het kostbare van de kwetsbaarheid aan het licht.

Ik zie onze gemeente als een oefenplaats

Steeds weer opnieuw wordt het verhaal van het vallen en weer opstaan bevestigd. Niet alleen in ons persoonlijk leven, maar ook in het verhaal van het Evangelie zelf Het verhaal van leven, dood en opstanding.

Bij ons thuis hing vroeger in de gang het bordje met de spreuk van mijn vader '*mijn genade is u genoeg*'. Met daarbij: '*kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid*' (Cor. 12: 9) .

Wat valt er te delen? Buitenkant of binnenkant.

Aandacht voor kracht of aandacht voor zwakheid

Aandacht voor groot of aandacht voor klein:

Het delen van wapens of van de brokken die we maken

Het delen van de pantsers of van de wonden die ons toegebracht zijn

Het delen van onze functies/gewoonten of van het leven zelf

Het delen van wat we over hebben of van wat deel van ons is.

Daarmee kom ik bij het verhaaltje van het verschil tussen een offer een collecte. Overigens ook een verhaal van mijn vader.

Een gezin aan tafel op de zondag aan het carbonaatje. De dochter vraagt of ze de hond ook een stukje mag geven. Ze geeft een stukje vlees. De vader zegt: waarom niet het botje? Dat vindt hij ook lekker. '*Ja, maar het botje eet ik zelf niet op. En dan geef ik toch niet iets van mezelf als het toch overblijft...*'

Het verhaal van het penninske van de weduwe (Marcus 12: 41 – 44).

Het verhaal van het kwetsbare leven, dat in het geding is. En pas kostbaar wordt als je het ziet...!

Ook bij het delen...

Ik wens ons een jaar, een leven:

- *met de verwondering van de glasblazer*
- *het oproepen van bescherming door de kaarsvlam*
- *en de kiemkracht van de krokus, van een leven dat niet kapot te krijgen is...*

Piet Brongers